

[Alfred Jensen.]

ned, er en anden sag. Det vil også koste penge at få dette materiale færdigbehandlet, det vil lægge beslag på arbejdskraft, men da jeg i dag kom ind her i salen, bemærkede jeg, at der lå en vældig moppedreng på min plads, en beretning om forhandlingerne i Nordisk Råd. Hvis vi ikke havde fået den, ville man vel nok have sagt: hvorfor får vi ikke besked? Men når man ser dette, kan man nok gøre sig den tanke, om ikke det er nyttigt og nødvendigt, at vi får beretninger om denne del af erhvervslivet, når undersøgelserne er foretaget.

Vi må altså holde for, at arbejdet må gøres færdigt. Jeg tør ikke afgøre, om der egentlig ikke var grundlag for en fortsættelse. Jeg er nok klar over, at de oplysninger, kommissionen kan afkræve, kan monopoltilsynet også fremskaffe, fordi der er hjemmel dertil. Men har monopoltilsynet den samme interesse i at kortlægge disse områder af erhvervslivet? Det vil jeg ikke tro, og derfor er det jo et spørgsmål, om man kan være tilfreds med, at arbejdet standses, når de undersøgelser, ordføreren for forslagsstillerne har nævnt, er tilendebragt. Er der så egentlig foretaget undersøgelser og klarlæggelser nok af trusternes forhold? Det føler jeg mig ikke overbevist om.

Min gruppe har i øvrigt den indstilling, at det ikke alene drejer sig om konkurrenceforhold, men faktisk også om ejendomsforholdene til visse store værdier, som vel nok er samlet af enkelte mennesker og selskaber, men som kun er samlet takket være tusinder af arbejdende menneskers slid og slæb. Det var jo ikke uden grund, at Dansk Smede- og Maskinarbejder Forbunds kongres beskæftigede sig med ejendomsforholdet til erhvervsvirksomhederne, og det er et problem, man heller ikke kan skyde fra sig, når man behandler trustspørgsmålet. Det er vor opfattelse, at det foreliggende materiale ikke alene bør danne grundlag for overvejelser angående konkurrenceforhold, men også bør danne grundlag for overvejelser angående fremtidige ejendomsforhold her i

landet. Det vil altså — for at bruge jævne, almindelige vendinger — sige, at det er et spørgsmål, om ikke samfundet burde overtage visse af disse truster. Det ærede medlem hr. Niels Andersen har nævnt, at visse kalkværker ligger stille takket være trustaftaler. Det er jo et spørgsmål, om ikke samfundet var bedre tjent med, at kalkværker, teglværker, cementindustrien m. fl. ikke blot var under samfundets kontrol, men også blev overført til samfundseje, og om man ikke ad denne vej ville være i stand til at indkassere en del af det udbytte, som går i private menneskers lommer, og på den måde få billigere priser frem, så byggeriet kunne få tålelige vilkår at virke under.

Det er de bemærkninger, jeg skal gøre på mit partis vegne, og det vil heraf fremgå, at vi ikke kan gå ind for lovforslaget. Vi vil stemme imod det ved en eventuel afstemning i tinget.

Handelsministeren (Philip): Med den største interesse har jeg hørt på de forskellige synspunkter, der er kommet frem i dag, og jeg vil gerne have lov til at knytte nogle bemærkninger til enkelte af dem.

Det ærede medlem hr. Weikop nævnte, at det i 1955 ligesom lå i luften, at kommissionens arbejde kunne være afsluttet inden for et år, og det er sikkert rigtigt — personlig deltog jeg jo ikke i de forhandlinger — at man på det tidspunkt håbede at kunne få arbejdet afsluttet inden for et år. Men det håb må dog have været begrundet i en forestilling om, at de skrivelser — udkast til betænkninger og til kapitler i betænkninger — der nødvendigvis måtte sendes ud til erhvervslivet, blev besvaret inden for kortere tidsfrister end et halvt til et helt år. For skulle der regnes med sådanne tidsfrister for besvarelse af disse skrivelser, må det lige så vel have ligget i luften, at det var ganske udelukket, at kommissionen kunne afslutte sit arbejde på et års tid. Jeg tror i virkeligheden, at de drøftelser, der dengang og tidligere har fundet sted om, hvornår trustkommissionen får afsluttet sit arbejde,